ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 61. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Αἱ ἑορταί μας (Ἡ 2 Ἰουλίου ἐν Φαλήρῳ.) — Τὸ ζήτημά μας (Μύθος). — Εἴμεθα. . . . — Ἔρως Οἰκονόμου. — Φροῦ Φροῦ. — Καραμέλλαις. — Διαδήλωσις.—Εἰδύλλιον ἐπὶ σκηνῆς.— ΝΙΝΑ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ.

Η 2 ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩι.

Αἱ ἑσπεριναὶ ἐφημερίδες τῆς τρίτης καὶ αἱ πρωϊναὶ τῆς τετάρτης ἀνήγγελλον ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 2 Ἰουλίου, ἐπετείου τῆς τῶν Γάλλων ἐθνικῆς ἑορτῆς, θὰ ἐδίδετο ἐν Φαλήρῳ ἐκτάκτως ὡραία παράστασις, θὰ ἐψάλλοντο οἱ ἐθνικοὶ ὕμνοι τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, θὰ ἐκαίοντο δὲ πυροτεχνήματα, ἅτινα καὶ ἡ ἑταιρία ἐν τῷ ἐκτάκτως Ἑλληνιστὶ συντεταγμένῳ προγράμματί της προεκήρυσσεν ὡς **λαμπρά.**

* * *

Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 2 Ἰουλίου ἡ πόλις ὅλη ἦν ἀνάστατος!

Ὁ μὲν ἔσπευδε ν' ἀγοράσῃ εἰσιτήρια θεάτρου διὰ νὰ ἦνε κοντά. Ὁ δὲ ἐνοικίαζεν ἅμαξαν κατευθεῖαν διὰ Φάληρον. Τρίτος ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν φίλων ὅπως ὁμοῦ κατέλθωσιν εἰς τὴν ἑορτήν. Ἄλλος ἄλλο . . . ἄλλος ἄλλο . . .

— Πρέπει νὰ πᾶμε.

— Θὰ ἦνε ὡραῖα! Τί κόσμος! Τί διασκέδασις! Μοναδικὴ βραδειὰ θὰ περάσωμεν ἀπόψε.

Αἱ ἐπιφωνήσεις αὗται καὶ παρόμοιοι ἠκούοντο ἐν τοῖς καφενείοις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν ταῖς οἰκογενείαις τῇ 2 Ἰουλίου.

*

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχαΐζουσα καὶ ἀρειμάνιος τῆς Πλάκας γειτονιὰ μετεῖχε τῆς συγκινήσεως ταύτης.

Τὸ βαρὺ *καρρολεωφορεῖον* της, τὸ φέρον ἐμπρὸς τὴν ἐπιγραφήν: **Βάρδα κ' ἔρχομαι!** καὶ ὀπίσω: **Μὴ μοῦ ἄπτου,** ἐλάμβανε τὴν πρὸς τὸ Φάληρον ἄγουσαν ἀπὸ τῆς ὅης ὥρας φέρον τριακοντάδα δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων εἰς τὴν ἕκτακτον ἑορτήν!!!

*

Ἡ ἕκτη ὥρα σημαίνει . . .

Ἐν ταῖς οἰκογενείαις βασιλεύει ἡ μεγαλειτέρα σύγχυσις.

— Κατερίνα, ἀκόμη δὲν ἔγεινε τὸ φαΐ;

Κράζει ἐδῶ ὀργίλη ἡ φωνὴ *πουδραριζομένης* οἰκοδεσποίνης.

— Ποιὸς ἐξέρει ποῦ σουρτουκεύει αὐτὸς ὁ ἄνδρας μου· ἀνάποδα θὰ πᾶμε μὲ τῶν ἐξήμισυ!

Ὑποτονθορύζει εἰς τὴν παρακάτω γειτονιὰ συνωφρυωμένη σύζυγος.

— Μαμμὰ σέλω νάτω κ' ἐὼ τὸ Φάηλο, οὔ! οὔ! οὐάὰὰ!

Φωνάζουν ἀλλοῦ τὰ παιδιὰ ἐν *συγκλαψίᾳ.*

— Ἔλα γυναῖκα, ἔλα κι ἄς κλαῖνε· τώρα θὰ σέρνουμε καὶ κουρέλια μαζῆ!!

*

Ἤδη ἡ σκηνὴ μεταφέρεται εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Μέχρι τῆς ἐξωθύρας συσσωρεύονται οἱ τῶν εἰσιτηρίων ἀγορασταί.

Ὕδρεις καὶ *σπρωξιαὶ* διανέμονται ὅσα καὶ εἰσιτήρια.

Τὰ μασκαρᾶ, χαμάλη κυκλοφοροῦν ὡς δεκάραι.

Ἐπὶ τῆς παρειᾶς σεβαστοῦ δικηγόρου σφενδονίζεται ῥάπισμα.

Ὁ ἱδρὼς ῥέει ποταμηδὸν, οἱ πῖλοι συνθλίβονται, τὰ μανικέτια μεταβάλλονται εἰς σφουγγαρόπανα.

Ἐδῶ φιλόστοργος ἀγκάλη *μανάβη* σὲ περιβάλλει, παρέκει αἱ θωπεῖαι ἀγνώστου λωποδύτου ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ γενείου σου.

*

Ἐπὶ τέλους ἀκούεται τὸ φσσσσ! τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τὰ βρρρρ! τῶν καταπατουμένων ἐπιβατῶν.

— Ὤχου ὁ κάλος μου.

— Μοῦ στραγκούλησες τὸ χέρι.

— Ποῦ πατᾷς βρέ!

— Τὸ καπέλλο μου πάει.

Ἐδῶ δεκαπέντε εἰς ἓν χώρισμα πρώτης θέσεως, ἐκεῖ δώδεκα καὶ τέσσαρες ὀρθοί.

Παρὰ τὸ πλευρὸν ἄδρᾶς κόρης πελώριος τραμποῦκος εὑρίσκει εὐκαιρίαν νὰ συνθλιβῇ κτηνωδῶς.

Ταλαίπωρος σύζυγος βλέπει τὴν γυναῖκά του σχεδὸν ἐπὶ τῶν γονάτων ξένου.

Οἱ παχεῖς βογκοῦν ὡς ταῦροι, οἱ ἰσχνοὶ μόλις ἀναπνέουσιν.

Ἐδῶ πταρμίζεται εἷς κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντικρυνοῦ του, ἐκεῖ ἄλλος ἀπομύττεται μὲ τὸ μανδύλιον τοῦ γείτονος, τόσον τὰ θυλάκια ἦσαν κοντά.

*

Καὶ πάλιν φοσσσσ...

—Οὔφ! τέλος πάντων ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, ἐφθάσαμεν.

Ἀμ δέ! τώρα θὰ ἴδῆτε.

Θέσις διὰ νὰ καθήσετε δὲν ὑπάρχει, διὰ νὰ περιπατήσετε δὲν ἔχετε τόπον.

Ἐπὶ τέλους περιπατεῖτε μίαν ὥραν. Ἐκουράσθητε.

Καταφεύγετε εἰς τὰ ἄλλα τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα.

Οὔτε ἐκεῖ θέσις.

Καρέκλαι, τραπέζια, κάσσαι, κοφφίνια, τενεκέδες, πάγκαι... Ὅλα εἶναι κατειλημμένα ὑπὸ κουρασμένων...

— Καλὲ κυρία, αὐτοῦ ποῦ καθήσατε 'πάστρευαν σαρδέλλες!

— Αὐτὸς ὁ τενεκὲς ἔχει πετρέλαιο!

Τίς ἐπρόσεχεν ὅμως εἰς τοιαῦτα μικρολογήματα; Ἡ κούρασις δὲν χωρατεύει.

*

Νοστιμώτατον ἦτο τὸ *φερμάρισμα* τῶν καρεκλῶν ἐν τῇ πλατείᾳ, ἅμα τυχὸν ἐκενοῦτο μία τοιαύτη, εὐθὺς δεκὰς μνηστήρων ὥρμων ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ πολύπροικον χήραν. Ἀλλ' αἴφνης προτεινομένη παλάμη πωγωνοφόρου κυρίου 'τοὺς ἐσταμάτα.

— Εἶνε ἑνὸς παιδίου μονογενοῦς!! ἐπρόφερε σοβαρώτατα. Καὶ οἱ μνηστῆρες ἔμεναν εἰς τὰ κρύα...

Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει οἱ ἄνθρωποι ἀποβλακιοῦνται.

*

Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε καταστῇ πνιγηρὰ ἐκ τῶν ἑξακισχιλίων ῥινῶν αἵτινες τὴν ἐθήλαζον.

Ἡ ζέστη καὶ ὅλον ἐκεῖνο τὸ σμῆνος τῶν κινουμένων καὶ ὁμιλούντων ἀνθρώπων σὲ ἔκαμε νὰ χάνῃς καὶ τὴν κεφαλήν σου... καὶ τὰς τῶν συντρόφων σου.

Μητέρας ἀνεζήτουν ἐπὶ ὥρας τὰ τέκνα των.

Εὔδομεν σύζυγον περιχαρῆ διότι ἡ τύχη τὸν ἐξεφόρτωσε ἐπί τινα λεπτὰ ἀπὸ τὸν ὡραῖόν του ἥμισυ...

*

— Τί ἔχεις, παιδί μου καὶ κλαῖς;

— Εἶχα ἕνα μπαμπᾶ καὶ μιὰ μαμμάάά...

— Καὶ λοιπόν;

— Τοὺς ἔχασαااااα!...

— Πῶς τοὺς λένε;

— Τὸν ἕνα τὸν λένε μπαμπᾶ καὶ τὴν ἄλλη μαμμάάά...

*

— Ἄμ γιὰ ταῖς ἔμορφαις;...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία ἀναγνώστρια, ἐν πρώτοις σεῖς.

— Ἀφῆστε δὰ τὰ compliments...

— Ἄ κυρία μου, οἱ μαῦροι ἢ καστανοὶ ἢ γαλανοὶ ὀφθαλμοί σας, (ἀγνοῶ τὸ χρῶμά των... διότι εἶμαι μύωψ), μὲ... μὲ ἐτρέλλαναν, κατὰ δεύτερον λόγον τὸ μικρὸ στοματάκι τῆς φίλης σας Ἑλένης...

— Μὰ αὐτὴ ἔχει ἕνα στόμα τόσο...

— Πιθανόν· (εἶμαι μύωψ σᾶς εἶπα) ἔπειτα δὲν βλάπτει· μεγάλο στόμα δίδει καὶ μεγάλα φιλιά...

— Ἀφῆστε τόρα αὐτὰ καὶ 'πέτε μου 'ς τἀλήθεια ποιὰ ἦταν ἡ ἐμορφότερη ἀπ' ὅλαις, ἀπ' ὅλαις...

— Κατὰ τρίτον λόγον ἡ κόμη τῆς Μαρίας μὲ...

— Ποῦ θὰ καταλήξετε ἐπὶ τέλους;

— Εἰς τὸ παλαιόν μου συμπέρασμα:

— Ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μέλι...

— Ἀφοῦ γιὰ σᾶς δὲν τῶχουν τί σᾶς μέλει;

— Ἔχετε δίκαιον καὶ εἶσθε δυνατὴ εἰς τὰς ὁμοιοκαταληξίας. Ἀκούσατε λοιπόν· ἓν ποίημα εἰς ἰαμβικοὺς στίχους γραμμένον:

Ἡ βασίλισσα τοῦ Φαλήρου.

Δὲν μοιάζει 'σὰν τοὺς ἄλλους βασιλεῖς,
Κορόνα δὲν φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἔχ' ὑπασπιστὰς, ἐπιτελεῖς,
Οὔτε μικραῖς κυρίαις καὶ μεγάλη...

Καὶ ὅμως ὅπου ῥίξῃ μιὰ ματιά της
Κανεῖς, κανεὶς δὲν μένει... *δημοκράτης*.

—

Δὲν ἔχει ὑπουργοὺς καὶ τὰ λοιπά,
Τῆς φθάνει τὸ μικρό της δακτυλάκι,
Μ' αὐτὸ πληρώνει, κυβερνᾷ, κτυπᾷ
Ὅλο τὸ ἔθνος σὰν μικρὸ κουκλάκι.

Καὶ ὅμως μέσ' 'ς τὴν ἐπικράτειά της
Κανεῖς, κανεὶς δὲν εἶνε *δημοκράτης*

—

Γιὰ θρόνο της καρέκλα μιὰ κρατεῖ
Οὔτε δικάζει, οὔτε φυλακίζει...
Μιλεῖ· γελᾷ καὶ γύρω της ζητεῖ
'Σ ὅλους χαρὰ κ' ἐλπίδα νὰ χαρίζῃ

Λένε πολλοὶ πῶς καίει ἡ ματιά της
Κι' ὅμως κανεὶς δὲν εἶνε *δημοκράτης*.

—

Εἶχε γιὰ λίγο κάνει βασιλιᾶ
Ἕνα ζευζέκη μὲ χρυσὸ κεμέρι
Ὅμως μιὰ μέρα ἔβγαλε μιλιά...
Καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωκε 'ς τὸ χέρι.

Τόρα τοῦ ἔθνους εἶνε ἡ καρδιά της
Γι' αὐτὸ δὲν εἶν' οὔτ' ἕνας... *δημοκράτης*.

*

— Τί ἀγαπᾶτε κύριε;

— Πουλιά...

— Μὰ πῶς τὰ θέλετε μεγάλα; μικρά;

— Καλλίτερα μικρά.

— Μὰ πολὺ μικρά;

— Πολὺ μικρὰ ἀ; εἶνε.

— Ἂν εἶνε μεσ' 'ς ταὐγὸ... ἂν εἶνε αὐγὰ ἀκόμη πειράζει;...

Τὴν γερμανικὴν αὐτὴν εὐφυΐαν μᾶς ἐνεθύμησεν ὁ ξενοδόχος τῆς *Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης*.

— Ἕνα ψητὸ ἐδῶ!

— Ψητό!... ἂν θέλετε ἀχλάδια καὶ κουλοῦρι;...

— Ἕνα νερὸ σὲ παρακαλῶ!

— Νερό!... Μήπως θέλετε ῥετσινάτο;

*

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἄρτεμις!...

— ... Ὁ δὲ κύριος—ἐξηκολούθει ἡ σύζυγος μὴ προσέχουσα εἰς τὸν διακόπτοντα σύζυγον—τρέχει ὅλην τὴν ὥραν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ φίλους, εἰξεύρω καὶ ἐγὼ ποῦ...; Γεύματα, συμπόσια, ἑκαρτέ...

— Ἄρτεμις...!

—Ἔλα, ἔλα, μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ διαψεύσῃς τώρα; Καὶ ἀπωθοῦσα τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον τῇ ἐζήτει τι, βεβαίως ζακχαρωτά· — Κάθησε φρόνιμα Λιλή!—Ἡ Λιλή, τῆς ὁποίας προσεβλήθη ἡ φιλοτιμία, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ὁ πατήρ της ἐζήτει νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, μάρτυς τῆς ὅλως οἰκογενειακῆς ταύτης σκηνῆς, ἤνοιξεν ἐφημερίδα τινὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὴν ὁποίαν συνέπεσε νὰ ἔχῃ μαζῆ του καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἀναγινώσκει. Ἀλλ' ἡ ζηλότυπος κυρία ἐξηκολούθει ἀκόμη τὰ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸ θυμόμετρον ἐπ' αὐτῆς, ἐὰν εἶχεν ἐφευρεθῇ τοιοῦτον, θὰ ἐδείκνυεν ὕψωσιν τεσσαράκοντα τοὐλάχιστον βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, δηλαδὴ ὁ θυμός της εἶχε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ ὀργὴ προβιβάζεται εἰς ἐξαγρίωσιν, ἕνα ἴτως βαθμὸν κατωτέρω τῆς ἀληθοῦς μανίας.

— Ὤ! Οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες, ἔλεγεν, εἶναι οἱ τύραννοι τῶν γυναικῶν!

— Καὶ αἱ γυναῖκες—ἀπήντησεν ὁ σύζυγος ὀργισθεὶς—δαίμονες, δαίμονες!

— Κύριε Λανεχὼ Λουστουκρύ...!—Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ σύζυγός της, καὶ ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸν διεξερχόμενον τὴν ἱστορίαν ταύτην, εἴτε οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ προνομιοῦχον ὡραῖον φῦλον, εἴτε εἰς τὸ ἄλλο ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν, παρουσιάζων τὸν κύριον Λανεχὼ Λουστουκρὺ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παραμάννας, ἐλησμόνησα νὰ εἴπω τὸ ὄνομά του.—Κύριε Λανεχὼ, ἀκόμη μίαν φοράν..! — Ἐφώνησεν ἡ σύζυγος καὶ στραφεῖσα κατέτεμε τὴν ὀργήν της εἰς τόσα τεμάχια, ὅσα εἶχε τέκνα καὶ τὰ ὁποῖα τὴν περιεκύκλουν, διότι ἤρχιτε νὰ τὰ τύπτῃ μὲ τὸ ἀλεξήλιόν της, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐθραύσθη καὶ τότε τὸ ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της.—Μοὶ χρεωστεῖτε — δὲν εἶπε *μοὶ χρεωστεῖς* ὡς συνήθως, διὰ νὰ μὴ φανῇ πλειότερον ἢ ὅσον ἀληθῶς ἦτο, θυμωμένη—μοὶ χρεωστεῖτε ἓν ἄλλο κύριε Λουστουκρύ!

Ὁ σύζυγος διὰ νὰ μὴ ὀργισθῇ ἐπὶ πλέον ἐμειδίασε καὶ ἐσιώπησε. Σύνηθες ῥητορικὸν σχῆμα ἐν ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀντίκρουσιν. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐφάνη ἡττημένος, ἀλλὰ τὴν ἧττάν του ἠθέλησε νὰ καλύψῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φρονήσεως· δὲν ἠδυνήθη ὅμως μέχρι τέλους νὰ διατηρήσῃ τὴν σιωπὴν καὶ στραφεὶς οἱονεὶ ἀστειευόμενος πρὸς τὸν Ἐδουάρδον·—Βλέπετε τί ἐστι σύζυγος; Αἰωνίως διαπληκτισμοί. Θυμόνει ἡ σύζυγός σας; πληρόνετε σεῖς τὰ ἔξοδα Σᾶς ἀναγκάζει νὰ θυμώσητε; πάλιν σεῖς πληρόνετε τὰ ἔξοδα, ἐὰν κατὰ τύχην ἔχετε καὶ σεῖς τὴν συνήθειαν τῆς γυναικός μου.—Καὶ δεικνύων τὸ τεθραυσμένον ἀλεξήλιον· — Τὸ εἶχον ἀγοράσει, ἔλεγε, πρὸ ἓξ μηνῶν ὅταν εἴμεθα εἰς τοὺς Παρισίους ἀπὸ τὸν *Καλὸν Διάβολον*, δι' αὐτὸ δὰ ὑπῆγε καὶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα εἰς τὸν διάβολον...

— Ἀλλ' ἐξωργίσατε τὴν κυρίαν πολὺ—παρετήρησεν ὁ Ἐδουάρδος, ἐν γνώσει ὅτι ἔλεγε ψεύματα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ, ἢ τοὐλάχιστον κατευνάσῃ τὴν κυρίαν Λουστουκρύ. Ἐκείνη ὅμως ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἐναντίον τοῦ συζύγου της ἀποδοκιμασίας τοῦ κ. Δωρναὶ ἤρχισεν ἐκ νέου τὰς μεμψιμοιρίας της.

Οὕτω πως διῆλθεν ὥρας ὁλοκλήρους ὁ Ἐδουάρδος πλήττων καὶ ἀποδυσπετῶν, τώρα μὲν ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ καὶ τῆς κυρίας Λουστουκρὺ, τώρα δὲ ἀποσυρόμενος ὑπὸ τὴν πλατύφυλλον ἐφημερίδα του τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἕως οὗ ἡ ἁμαξοστοιχία ἔστη πρὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ρουὰν, ἔνθα τέλος ἀπηλλάγη τῆς ὀχληρᾶς ἐκείνης οἰκογενείας καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖθεν μέχρι Παρισίων ἦτο μόνος ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Ἰάκωβος, τὸν ὁποῖον ἐλησμονήσαμεν, εὑρίσκετο ἐντός τινος ἁμάξης τῆς δευτέρας θέσεως, δικγούμενος καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὰ παθήματά του εἰς τοὺς συνταξειδιώτας καὶ καταρώμενος καὶ ἀπειλῶν τὸν ἄγνωστον φίλον, ὅστις προσεφέρθη νὰ τὸν φιλοξενήσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Σαλντ-Ἀδρές.

ΙΙΙ—ΕΣΠΕΡΙΣ

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῶν ὀχυρωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ τελευταῖος πόλεμος κατεδίκασεν εἰς ἀχρηστίαν, ἁπλοῦται τὸ ὡραῖον δάσος τοῦ Βενσαὶν, ὁ ἀντίπους οὗτος τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὅστις ἀμιλλᾶται ἂν οὐχὶ ὡς πρὸς

Εἰς τὰ γλυκὰ ἔγεινε φοβερὰ πώλησις . . . καὶ ἁρπαγή. Οἱ λοῦστροι τὴν ἐγέμισαν μὲ γλυκίσματα.

— Ρὲ Γιάννη πῶς πηγ' ἡ δουλειά ;

— Θεὸς . . . δεκαφτὰ κουραμπιέδες καὶ ὀχτὼ λουκούμια.

— Ἐγὼ πειὸ καλά· τρεῖς μπακλαβάδες καὶ δυὸ καταϊφια . . . δὲν καταδέχομαι τὰ δεκάρικα· πέντε τριαντάρικα τρώω.

Ἂν ἐζήτεις ἀπὸ τὸ γαρσόνιον νὰ σοῦ φέρῃ τίποτε εἰς τὰς 9 σοῦ ἀπήντα μεγαλοπρεπῶς:

— Δὲν ἔχωμε παρὰ λεμονάδες ποτὰ καὶ νερά.

*

Τὸ θέατρον ἤρχισε.

— Ἴσως νομίσητε ὅτι ἦτο μυρτόπλεκτον, σημαιοστόλιστον. . . Ἄ μπᾶ! ἁπλότης ! Δυὸ κουτσοσημαίαις, μιὰ γαλλικὴ καὶ μιὰ ἑλληνικὴ φθάνουν. Τί τὰ θέλετε τὰ πολλά ; Δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ θέλησις ; . .

Δύο χιλιάδες ἄνθρωποι συνεσωρεύθησαν εἰς τὰ καθίσματα, τοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς τοίχους τοῦ θεάτρου.

Μεταξὺ βρακᾶ καὶ ὑπαλλήλου :

— Τὸ εἰσιτήριόν σας !

Ὁ βρακᾶς ὑπερηφάνως :

— Εἶμαι *ἀμπονέ* !

Οἱ Charbonniers μόλις τελειώνουν . . .

Αἴφνης φρρ . . . φου . . . παφ . . . πραφ . . .

— Τί εἶνε ; τί εἶνε ;

— Τὰ πυροτεχνήματα !

— Μὰ ἡ ὥρα μόλις εἶνε 9 καὶ 1[4.

— Ξέρω κ' ἐγὼ νά !

Ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὸ *τσαλαπάτημα*, τὰς φωνάς, τοὺς στεναγμούς.

— Τὰ πυροτεχνήματα ! ! ! !

Καὶ ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν καθισμάτων . . . καὶ τῶν καθημένων καὶ ἐγρονθοκοποῦντο καὶ ὑβρίζοντο.

— Ποῦ εἶσαι ;

— Δὲν βλέπεις ! !

— Τὸν κακό σου !

Ἦσαν τὰ ἐλαφρότερα compliments.

*

Σκηνὴ μεταξὺ μητρὸς *δασκάλας* καὶ τοῦ παιδιοῦ της, ἐνῷ ἐκαίοντο τὰ πυροτεχνήματα.

Τὸ παιδί : Μαμμὰ τὰ βλέπει ὁ θεὸς αὐτά ;

Ἡ μητέρα : Βέβαια, ἀφοῦ εἶνε πανταχοῦ παρών.

Τὸ παιδί : Καὶ χαίρεται ;

Ἡ μητέρα : Βέβαιά ! δὲν εἶνε πανάγαθος ;

— Αὐτὰ εἶνε τὰ **λαμπρὰ** πυροτεχνήματα ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἕνας κουτσομοῦλος καὶ εἴκοσι ῥακέταις ! Δὲν ἐντρέπεται ὁ κὺρ δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς ;

— Τί γέλοια ποῦ θὰ κάνουν οἱ Γάλλοι ἀπ' τὰ πλοῖα!

Τοιαῦτα ἐψιθυρίζοντο καὶ δικαίως.

Ἀντὶ νὰ φωταγωγηθῇ διὰ βεγγαλικῶν τοῦ Φαλήρου ἡ ἀκτή, ἡ πλατεῖα, ἀντὶ νὰ φωτισθῶσιν οἱ λόφοι, ἡ θάλασσα, ἤναψαν τὰ βεγγαλικὰ εἰς ταῖς *παράγγες* . . .

Ἀντὶ νὰ ἀναφθῇ πυροτέχνημά τι σχετικὸν μὲ τὴν γαλλικὴν ἑορτὴν τέλος πάντων, ἤναψαν δύο *σβοῦρες* καὶ ἕνα μύλον.

Τὰ γελοῖα ὅμως αὐτὰ πυροτεχνήματα ἐκάλυπτε καὶ συνεπλήρου κάπως ὁ λαμπρῶς φωτισμένος βράχος, ἐφ' οὗ ἡ οἰκία Κουμουνδούρου ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ κ. Δούμας, τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ μακρὰν ἐκεῖ ἡ φωτεινὴ ἄλυσσος τῶν ἐπὶ τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως πυρῶν.

Λέμβοι φωτιζόμεναι διὰ πολυχρώμων βεγγαλικῶν ὡς ποι κιλόχρωμα θαλάσσια πτηνὰ διέσχιζον τὴν θάλασσαν.

— Τί ὡραῖα ! τί ὡραῖα !

Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει πάλιν νὰ παίζῃ δέκα νόταις *Μασσαλιώτιδα*, δέκα *Σὲ γνωρίζω* . . . δέκα ἀγγλικὸν ὕμνον.

Δεύτερον πάλιν τσαλαπάτημα . . .

Ἡ σκηνὴ ἀνοίγει.

Ἡ κυρία Λασσάλ **ἀηδόνι μὲ φουστάνια** ὡς ἐπιμένομεν νὰ τὴν ὀνομάζωμεν ψάλλει, ἤθελον νὰ εἴπω *κελαδεῖ* τὴν Marseillaise.

— Δὲν μοῦ λὲς τί ζητεῖ αὐτὴ ἡ *φεσοῦ* μὲ τὴν *ἐβαντάγια* ποῦ ὅλο βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπ' τὰ παρασκήνια;

— Εἶνε ἡ Ἑλλὰς προσαγορεύουσα τὴν Γαλλίαν.

Ἡ μικρὰ Βέσσελ ἐτραγούδησε καλὰ τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον, ἡ ὀρχήστρα μᾶς ἐναννούρισε μὲ τὸ God save the queen.

— Bis ! ! ! παλαμάκια.

Φέρε μας τὰ ἴδια.

— Bis ! ! ! Φόρα ! ! !

Τίποτε πειά ! . . .

Ἄλλο πάλι τσαλαπάτημα τσαλαπατήματος, τσαλαπατήματα τσαλαπατημάτων.

*

Μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔβλεπέ τις ἀνθρώπους συρομένους εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦσαν οἱ ἐπανερχόμενοι Φαληρισταί.

— Καλὰ τὴν πάθαμε !

— Ποῦ νὰ τἄξερα !

— Τὰ πόδια μου δὲν τὰ νοιώθω !

— Ἔχω ἕναν πονοκέφαλο . . .

*

Μανδήλια ἐχάθηκαν, ἐσθῆτες ἐσχίσθηκαν, πανταλόνια καὶ σουρτοῦκα ἐλερώθησαν.

. . . . . .

Συμπέρασμα ! Ἀφθονος βροχὴ πεσοῦσα ἐν Φαλήρῳ τὴν 3 Ἰουλίου τὰ ἐξέπλυνεν ὅλα· δύνασθε τώρα νὰ κατέλθετε ἀφόβως.

Ἀράχνη.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ.

(ΜΥΘΟΣ)

Ἕναν καιρὸν ὁ Νασρ-αδδὶν Χόνδζας ἤτονε μάγερας, ἀλλὰ περίφημος μάγερας· ὅταν ἔμπαινες σ' τὸ μαγεριό του, μποροῦσες νἄσουνε χορτάτος ἴσα μὲ τὴ μύτη, καὶ ὅμως κάτι ἤθελες νὰ φᾷς, κάτι ἤθελες νὰ τσιμπήσῃς κι' ὅσῳ ἔτρωγες τόσῳ πεινοῦσες, κι' ὅσῳ πεινοῦσες τόσῳ ἔτρωγες.

Μιὰ μέρα ποῦ κάθουνταν καὶ κάπνιζε τὸ ναργιλέ του ὁ Νασρ-εδδὶν-Χόνδζας βλέπει καὶ μπαίνουν πέντε-ἑξ Φράγκοι (Γγιαβούριδες δηλαδὴ μὲ καπέλλα) ποῦ εἴχανε καὶ μαζύ τους ἕνα Ρωμηὸν (Γκιαβούρη δηλαδὴ μὲ φέσι.)

— Νασρεδδὶν-χότζα, τοῦ λένε, βλέπεις αὐτὸν τὸν Ρωμηό, εἶν' ἐδῶ γείτονας, καὶ ἤλθαμε νὰ σοῦ ποῦμε νὰ τὸν βάλῃς νὰ φάῃ.

— Πολὺ καλά, ἐφεντίδες. Ὅ,τι θέλει.

— Ναί, μὰ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ.

— Ταμάμ, πῶς γίνετ' αὐτό.

— Νά, βρὲ ἀδελφέ, αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὁ παπποῦς ἤτανε μάγερας σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστῆρι, ξέπεσε κατόπι καὶ τὸ πῆρ' ἀπάνω του ὁ πατέρας σου· τὸν πατέρα σου τὸν ἐκληρονόμησες ἐσύ· πάει νὰ πῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει κάποιο δίκηο νὰ φάγῃ σήμερα *μπεσεχαβᾶ* (δωρεὰν) σ' τὸ μαγεριό σου.

Ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας σὰν μουσουλμάνος ποῦ ἤτανε εἶχε καὶ *μερχαμέτι* (εὐσπλαγχνίαν) καὶ :

— Ἂς εἶναι πιά, τοὺς λέγει, ἀφοῦ τὸ θέλουνε τόσοι καλοὶ γειτόνοι καὶ πειᾷ κι' ὁ ἄνθρωπος . . . Τί θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃ ;

Δὲν πέρασε μιὰ στιγμὴ καὶ ὁ Ρωμηὸς εἶχε μπροστά του ἕνα πιάτο ξερὰ φασούλια ποῦ ἄγνιζε. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι ἀμέσως, ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας τοῦδαλε καὶ λίγο

τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον πρὸς τὴν καλλονὴν μὲ τὸν ἀνανεωθέντα ἐκεῖνον παράδεισον, τὸν ὁποῖον εἶχε πυροπλήσει τὸ ἀδδηφάγον πῦρ, καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς τὸν γελῶντα ἐκεῖνον καὶ μαγευτικὸν ἐξοχικὸν κῆπον ἀντήχει κατὰ τὰ ἔτη 1870—1871 ὁ κρότος τῶν ῥηγνυμένων ἐχθρικῶν ὀβουζίων. Ὁδὸς νέα ἀμαξιτὴ καὶ εὐρεῖα ἀναχωροῦσα ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Θρόνου, διερχομένη διὰ τῆς Σαϊντ-Μανδαὶ καὶ ἐξερχομένη τῶν ὀχυρωμάτων φέρει εἰς τὸ ὁμώνυμον τοῦ δάσους προάστειον. Παραλλήλως τῆς ὁδοῦ ταύτης μέχρι τινὸς διέρχεται ἡ σιδηρᾶ ὁδός, ἥτις προχωρεῖ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ Νοζὰν ἐπὶ τοῦ Μάρνητος ποταμοῦ, τοῦ Φοντεναί, τὸ ὁποῖον πρὸς διάκρισιν ἄλλου ὁμωνύμου χωρίου φέρει καὶ τὸν πρόσθετον τίτλον *ὑπὸ τὸ δάσος*, τοῦ Ζουαμβίλλ, τοῦ Σαμπινὺ, τοῦ Σαϊντ-Μὼρ καὶ καταλήγει εἰς τὸ Brie Comte Robert, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ τελευταῖος τῆς γραμμῆς σταθμός. Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ προαστείου τοῦ Βαϊνσαὶν ἐκτείνεται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δάσος, μὲ τὰς εὐθείας καὶ κανονικὰς ὁδούς του, μὲ τὰς γραφικὰς λίμνας του, ὅπου αἱ νῆσσαι ἀμιλλῶνται μετὰ τῶν λευκῶν κύκνων εἰς τὴν νηχοδρομίαν καὶ ἀπὸ μέσου τῶν ὁποίων ὡς ἀναδυόμεναι Ἀφροδίται φαίνονται ἀναβαίνοντα τρία κατάφυτα νησίδια, ὧν μόνον τὸ μικρότερον, ἡ λεγομένη νῆσος τῆς *Κιτρίνης πόλης*, συγκοινωνεῖ διὰ γεφύρας μετὰ τῆς ξηρᾶς. Τὸ δάσος τοῦτο ἀριθμεῖ ἡλικίαν αἰώνων· ἀντιθέτως ἐκείνου, ὅπερ συμβαίνει παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ νὰ γηράσκῃ ἐνόσῳ προχωρεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ νὰ ῥυτιδῶται, τοὐναντίον ἐπανέρχεται κατὰ περιόδους εἰς τῆς νεότητός του τὰς ἡμέρας καλλωπιζόμενον. Ἄλλοτε—ἀλλ' εἰς ἐποχὴν πόρρω ἀφ' ἡμῶν ἀπέχουσαν—τὸ δάσος τοῦ Βαϊνσαὶν ἦτο συνεντευκτήριον λύκων, τῶν ὁποίων μάλιστα εἶχεν ἐπιτρέψει τὴν καταδίωξιν ὁ Κάρολος Ε'. ἀπαλλάξας τοὺς κυνηγοὺς τοῦ συνήθους φόρου. Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ὁσάκις δὲν εἶχόν τι ἄλλο νὰ πράξωσιν, οὔτε τοὐλάχιστον ἓν συνοικέσιον μεταξὺ τῶν αὐλικῶν των νὰ σχεδιάσωσιν, ἐτρέποντο εἰς τὸ κυνήγιον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος Αὔγουστος ἐφαντάσθη νὰ μεταβάλῃ αὐτὸ εἰς ζωολογικὸν κῆπον καὶ περιτειχίσας ἐνέκλεισεν ἐντὸς ἐλάφους καὶ νεβρούς. Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἀνακαίνισις τοῦ δάσους ὀφείλεται εἰς τὸν Λουδοβίκον ΙΕ'. Τοῦτο δὲ δύναται ν' ἀναγνώσῃ ὁ ὁδοιπόρος ἐπὶ τοῦ ὀβελίσκου, ὅστις ὑψοῦται εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Βαϊνσαὶν εἰς Σαϊν-Μὼρ. Ἄκτοτε ὑπέστη μετασχηματισμούς τινας καὶ διαιρεῖται σήμερον δίχα ὑπὸ τοῦ μεταξὺ παρεμπίπτοντος πεδίου τῶν γυμνασίων.

Τὸ σωζόμενον μέγαρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀναβαίνων εἰς Βαϊνσαὶν ἀπὸ Σαϊν-Μανδαὶ ἀπαντᾷ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰ δεξιά, δὲν εἶναι βεβαίως ἐκεῖνο, οὔτινος κατετέθησαν τὰ θεμέλια τὸ 1164, τὸ ὁποῖον ἀνῳκοδόμησεν ὁ Φίλιππος Αὔγουστος, καὶ εἶτα ὁ Φίλιππος ΣΤ' ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Βαλεντίας καὶ ἐτελείωσεν ὁ Κάρολος Ε'. Ἐξ αὐτοῦ δὲν ἔμειναν ἢ οἱ τελευταῖοι πύργοι. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεδίου ἀνήγειρεν αὐτὸ βραδύτερον ὁ πολύμηχτις Μαζαρῖνος κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ περιφήμου Λεβώ. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανεν ὁ ὅσον σοφὸς τόσον καὶ πονηρὸς ἐκεῖνος πρωθυπουργός. Ἀλλὰ ὁ χρόνος, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τοῦ Σοφοκλέους κατέστρεψε καὶ τὸ ἔργον τοῦ Λεβώ. Πάντα δὲ ταῦτα τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος ἐγκλείονται ἐντὸς ὠχυρωμένου περιβόλου, ὅπου τις καλλιτέχνης ἢ φιλόσοφος δύναται νὰ μελετήσῃ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων. Αἱ αἴθουσαι τῶν μεγάρων μετεβλήθησαν ἤδη εἰς στρατῶνας καὶ ὁπλοστάσια. Μετὰ τὴν αἴθουσαν τῶν ὅπλων ἔρχεται εἶτα ὁ ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' ἐγερθεὶς ναὸς κοσμούμενος διὰ τῶν ὑελογραφῶν τοῦ Ἰωάννου Κουζίν, καὶ ὁ περιώνυμος τετράγωνος τὸ σχῆμα καὶ τεράστιος τὸ ὕψος πύργος μετὰ τῶν πέντε ὀροφῶν του εἰς τὸ ὑπερῷον τοῦ ὁποίου ἄγει κλίμαξ ὀρειοειδὴς ἐκ διακοσίων τεσσαράκοντα δύο βαθμίδων ἀπαρτιζομένη, καὶ ὅθεν δύναταί τις ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς νὰ ἴδῃ ἐξ ἑνὸς μὲν τὰ περὶξ χωρία, ἐξ ἑτέρου δὲ τοὺς ἀπεράντους Παρισίους. Εἶναι δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ πύργος, ἐξ οὗ δεσμώτης ὁ Μαραβῶ ἔγραφε τὰς *ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Σοφίαν*.

Ἀπὸ τῆς φυλακῆς ἐκείνης εἶχε διέλθει πρότερον καὶ ὁ πτωχὸς Λατοῦδ, ὁ ἀπερίσκεπτος ἐκεῖνος νεανίας, ὅστις δι' ἑνὸς ἀτέχνου στρατηγήματος ἠθέλησε νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας Πομπαδοὺρ καὶ ἐξαπέστειλε ταχυδρομικῶς τὸ περιώνυμον χαρτόδεμα. Ἀ! ἦτο ἀληθῶς μωρὸς ἀποποιηθεὶς νὰ δεχθῇ τὸ προσφερόμενον βαλάντιον, ἀλλὰ μωρότερος συγκατανεύσας ν' ἀφήσῃ ἰδιόχειρον σημείωσιν τῆς κατοικίας του εἰς χεῖρας τῆς μαρκησίας, ἥτις ἐφρόντισε νὰ παραβάλῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ χαρτοδέματος μὲ τὴν σημείωσιν, καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει. Ἔκτοτε ὁ Λατοὺδ μετεφέρετο ἀπὸ Βαστίλλης εἰς Βαϊνσαὶν, δραπετεύων καὶ συλλαμβανόμενος ἕως οὗ διὰ τοῦ θανάτου τῆς Κυρίας Πομπαδοὺρ, ἀλλὰ τοῦτο πολὺ ἀργά, ἠδυνήθη νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἕτερος ἐπίσημος φυλακισμένος τοῦ Βαϊνσαὶν ἦτο ὁ Πρεβῶ, ὅστις ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 κελλίου του κατήγγειλε διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1777 πρὸς τὸν βασιλέα τοὺς ὑπουργούς, οἵτινες ἐμπορεύοντο αἰσχρῶς τὴν πεῖναν τοῦ λαοῦ, ἀγοράζοντες αὐτοὶ καὶ μεταπωλοῦντες τὸν σῖτον. Οὕτω μετὰ τὴν Βαστίλλην εἶχον καὶ αἱ φυλακαὶ ἐκεῖναι τὴν ἱστορίαν των.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Γ. Ξένος.

ξύδι καὶ κομμάτι λάδι. Ὁ Ρωμηὸς πάλιν δὲν ἔτρωγε, ποῦ ὁ Χόνδζας στενοχωρέθηκε καὶ τοῦ λέγει :

— Λοιπὸν δὲν περιδρομιάζεις ;

— Φασούλια ;

— Φασούλια βέβαια, τί μὴν τύχῃ καὶ μοῦ θέλεις μπακλαβᾶ, κρεμανταλᾶ;

— Μπακλαβᾶ δὲν τρώγω, θέλω ψητὸ, ἐντράδαις, ψάρια.

Καὶ ἔδειχνε μὲ τὸ δάκτυλό του ἕνα χέλι τόσῳ καλοφιασμένο ποῦ ἔμοιαζε ζωντανὸ, σὰν νὰ ἤτονε μιὰ ὥρα ποῦ βγῆκε ἀπ' τὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων.

— Χά, χά, χά, χά, ἐξεκαρδίσθηκε γελῶντας ὁ Νασρεδδίν. Περήφανος ζητιάνος εἶσαι σύ. Χάρισμα καὶ τοῦ γούστου σου. Βρὲ σασκήνη, δὲ λὲς μπερεκιὰτ βερσὶν (σ'εὐχαριστῶ) σ' ὅ,τι σοῦ δίνουν.

Ὁ Ρωμηὸς δὲν ἄκουε τίποτε· ὁ Νασρεδδὶν πότε θύμονε, πότε γελοῦσε, τέλος σὲ μιὰ καλή του στιγμὴ τοῦ δίδει καὶ λίγο *ζερντὲ μὲ πιλάφι*.

— Ἄϊντε, γκιαούρη, τοῦ λέγει, καλομαθημένος εἶσαι.

—Τί ζερντὲ, μπρὲ, χέλι σοῦ λέγω, νὰ μοῦ δώσῃς, χέλι.

Σήκονε ὁ Νασρεδδὶν-χόδζας μιὰ μεγάλη χουλιάρα νὰ κτυπήσῃ τοῦ Ρωμηοῦ, ποῦ τοῦ ἀναίβασε τὰ αἵματα σ' τὸ κεφάλι, ὅταν ἐκεῖνος τῶννοιωσε καὶ τρέχει σ' τοὺς φράγκους, τοὺς παίρνει μαζῆ του, ξανάρχονται καὶ κάθουνται τώρα μὲ μιὰ σοβαρότητα σ' τὰ σκαμνιὰ, ποῦ νομίζεις πῶς ἤτανε ντιβάνι.

Οἱ Φράγγοι παίρνουν σ' τὸ χέρι τους τὴ λίστα—ὡς φαίνεται τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶχε *λίστα* καὶ ὁ Νασρεδδὶν-χόδζας—καὶ μ' ἕνα κόκκινο μολύβι σημειόνουν ὅσα φαγητὰ χρεωστοῦσε νὰ δώσῃ ὁ Νασρεδδὶν εἰς τὸ Ρωμηό. Κοντὰ σ' ὅλα σημειόνουν καὶ τὸ περίφημο τὸ χέλι.

Ὁ Νασρεδδὶν-χόδζας ἦλθε σὲ μεγάλη ἀπορία, κουκοῦτσι δὲν καταλάβαινε ἀπ' ὅλα αὐτά. Μιὰ στιγμὴ ἔβαλε τὸ χέρι σ' τὸ κούτελό του καὶ κρυφομιλοῦσε μοναχός του.

— Τί ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Φράγγοι· νὰ σὲ βιάζουν νὰ κάμῃς ἐλεημοσύνην κατὰ πῶς θέλουν αὐτοί· μὰ τὸν ἀλλάχ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι τρελλοί.

Ἐνῷ ἐσυλλογίζουνταν αὐτὰ, οἱ Φράγγοι μ' ἕνα ὅλοι στόμα τοῦ προστάζουν ν' ἀρχίσῃ νὰ σερβίρῃ σ' τοῦ Ρωμηοῦ ὅσα πιάτα εἶναι σημαδεμένα σ'τὴ λίστα μὲ κόκκινο μολύβι.

Ὁ Νασραδδὶν-Χόδζας νόμιζε πῶς χορατεύουνε, μὰ σὰν εἶδε πῶς τὸ λένε μὲ τὰ σωστά τους, μπαίνει μὲ ὁρμὴ 'σ τὸ μαγεριό του καὶ ξαναβγαίνει στρίβωντας τὸ μουστάκι.

— Μπουϊρουμ, τοὺς λέγει, σερβιρίστε του δ,τι θέλει ἡ ἀφεντιά του.

Ἔπειτα ἔβαλε ἀκόμα μιὰ φωτιὰ σ' τὸ ναργιλέ του, σταύρωσε τὰ πόδια του καὶ κάθησε σ' τὸν καναπέ του, χαϊδεύοντας κάποτε κάποτε τ' ἄσπρα του τὰ γένεια.

Οἱ Φράγκοι ἀφοῦ ἔβγαλαν τὰ σουρτοῦκά των—μόνο τὰ σουρτοῦκά των—γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦνε, πῆγαν νὰ βάλουν μονάχοι των τὸ φαγὶ ποῦ ἤθελον νὰ τρατάρουν τοῦ Ρωμηοῦ καὶ τί βλέπουν! Ὅλοι οἱ τενδζερέδες σανάτανε πλυμένοι ἀπὸ καμμιὰ παστρικὴ κουζίνα καὶ ἀναποδογυρισμένοι. Μέσα τίποτε.

— Βρὲ Νασρεδδὶν Χόνδζα, ποῦ εἶναι τὰ φαγιά ;

Ὁ Νασρεδδὶν Χόντζας γελοῦσε κάτου ἀπ' τὰ γένεια του.

Οἱ Φράγκοι δὲν ὑπόφεραν πλέον, πήρανε τὸν Ρωμηὸ ἀπ' τὸ χέρι κάτι μουρμουρίζοντας, ἐνῷ ὁ Νασρεδδὶν Χόνδζας ἀπ' ἐκεῖ ποῦ καθουνταν τοὺς φώναζε :

— Κάλλιο νὰ χορτάσῃς τὸ σκύλο καὶ τὸ γάτο σου, παρὰ τὸν γείτονά σου.

Ὄχι ἐγώ.

ΕΙΜΕΘΑ

αἰωνίως οἱ ἀντίποδες τῆς λογικῆς. Εἶχε ἡ ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρία μεγάλους ναύλους· παρεπονούμεθα· καταβιβάζει τοὺς ναύλους· τὴν ὑβρίζομεν. Αἱ προσεγγίσεις της ἦσαν ὀλίγαι. ἄ! ἄ! τί λίγαι! Τώρα ἔγιναν πολλαί· ἄ! τί πολλαί! Εἴμεθα οἱ ἀντίποδες τῆς λογικῆς, τελείωσε!

*
* *

Μέχρι τοῦδε ἐν ἐκ τῶν οἰκοσήμων διὰ τῶν ὁποίων ἀπεδεικνύομεν τὴν εὐγένειαν τῆς βαρβαρότητός μας ἦτο καὶ τὸ παράσημον τῆς ἀσυγκοινωνίας. Ἀφίνομεν τὴν κατάστασιν τῆς ὁδοποιΐας μας, τῆς ὁποίας, μεθ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διαβεβαιώσεις τοῦ Βασιλέως μας ἐν τῷ Δημαρχείῳ τοῦ Λονδίνου, διαβεβαιοῦμεν **ἡμεῖς** καὶ τὸν μαρασμόν της καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν της. Ἀλλ' ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ὀλιγάριθμον τῶν πλοίων καὶ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν ναύλων καὶ τὰ βάσανα τῶν διάπλων κατήντα νὰ εἶναι ἡ ὑψίστη πολυτέλεια ἢ ἐσχάτης ἀνάγκης πρωΐόν.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρία ἀπολαύουσα τοῦ μονοπωλείου, ἐπανεπαύετο εἰς αὐτὸ καὶ ἐπέμενεν εἰς τιμὰς ναύλων ὑψηλὰς, δι' ὧν τὰ εἰς Εὐρώπην ταξείδια ἦσαν πολλάκις ἐφθηνότερα ἁπλῆς ἀκτοπλοΐας.

*
* *

Ἐσχάτως ὅμως τὸ μονοπώλιον ἦλθε ν' ἀντικρύσῃ ὁ συναγωνισμός.

Ἡ Ἑταιρία ἠδύνατο, στηριζομένη ἐπὶ τῶν πόρων της, ἐπὶ τῶν μέσων της, ἐπὶ τῆς ἐπιχορηγήσεώς της, νὰ ἀδιαφορήσῃ, ἔχουσα νὰ παλαίσῃ πρὸς ἁπλοῦς ἰδιώτας. Ἀλλὰ ἡ Ἑταιρία προσηνέχθη συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ὁδηγοῦντας τὴν οἰκονομικὴν ἐπιστήμην.

Ἐβύθισε τὸ χειρόκτιον καὶ ἐδέχθη τὸν συναγωνισμόν.

— Τί θέλετε κύριε Γιαλούσῃ καὶ κύριε Γουδῆ ;

— Ναύλους καταιβασμένους ;

— Ἐδῶ εἴμεθα.

— Καὶ τί ἄλλο ;

— Προσεγγίσεις συχνὰς, πυκνὰς ;

— Καὶ σ' αὐτὸ ἐδῶ εἴμεθα.

— Ὁρίστε, εὐγενεστέρα πάλη τοῦ συναγωνισμοῦ δὲν ὑπάρχει. Καταιβάζετε, νὰ καταιβάζω. Ὁ συναγωνισμὸς μπορεῖ νὰ βλάπτῃ ἡμᾶς, τὸ δημόσιον τὸ ὠφελεῖ. Κύριε Γιαλούσῃ καὶ κύριε Γουδῆ, λίγο καὶ γιὰ τὴν ψυχή μας. Δὲν ἔχετε ἁμαρτίαις ; Τόσο τὸ χειρότερο. Ἀμέτε νὰ κάμετε.

*
* *

Ἡ Ἑταιρία ὡμίλησε ἐμπορικά, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι εἶναι ρωμαντικοί, τὸ πῆραν ψηλὰ, σ' τὴν ποίησιν, καὶ ἀνακάτωσαν κύματα, ἄφρους, πατρίδα, θάνατον—πράγματα μηδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν πεζὴν, τὴν σκληρὰν, τὴν ἄκαμπτον πορείαν ἣν λαμβάνουν τὰ οἰκονομικὰ πράγματα.

Καὶ εὑρέθησαν ἐφημερίδες νὰ γράψουν κατὰ τοῦ συναγωνισμοῦ, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο καμμία αἴθουσα χοροῦ, εἰς ἣν ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ σουπὲ καὶ καθ' ἑξῆς ἱππότικὴν οἱ ἄνδρες ὀφείλουν νὰ ὑποχωρήσουν γιὰ νὰ περάσουν πρῶτα αἱ γυναῖκες, νὰ καταλάβουν τὰς θέσεις των, καὶ οἱ ἄνδρες, ἂν θέλουν . . . . ἂς στέκουνται ὄρθιοι καὶ ἂς τὰς ὑπηρετοῦν.

Ὁ κύριος Γιαλούσης *δεμοαζέλλα*· ὁ κύριος Γουδῆς . . .

δεμοαζέλλα· κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ καθήσουν σ' τὸ τραπέζι· ἡ Ἑταιρία, μ' ὅλον τὸ θηλυκόν της ὄνομα . . . καβαλιέρος· ὀφείλει νὰ σταυρόνῃ τὰς χεῖρας ἢ ἐὰν θέλῃ νὰ τὰς ἁπλώσῃ, νὰ ὑπηρετήσῃ τὰς ὑποθετικὰς δεμοζέλλας της.

*
* *

Τοιαύτην ἠκολούθουν λογικήν.

Ἡ ἑταιρία δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποτιμήσῃ τοὺς ναύλους, οὔτε ν' αὐξήσῃ τοὺς πλόας, οὔτε νὰ βελτιώσῃ τὰ πλοῖά της, οὔτε ν' ἀγοράσῃ ἄλλα, διότι μπορεῖ ὁ ἕτερος τῶν συναγωνιζομένων νὰ ὑποκύψῃ, νὰ πέσῃ.

Ἀλλὰ τί γίνεται εἰς τὸν συναγωνισμόν ;

Ὁ ἕνας σκουντᾷ τὸν ἄλλον.

Ὅποιος πέσῃ καὶ ὅποιος σταθῇ.

Ἂν ὑπάρχῃ τόπος γιὰ ὅλους, θὰ σταθοῦν ὅλοι.

Ἂν δὲν ὑπάρχῃ, θὰ σταθοῦν οἱ δυνατώτεροι.

*
* *

Ἡμεῖς εἴμεθα καταγοητευμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸν συναγωνισμόν.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν νομίζομενῆσαν δύο Ἑταιρίαι, αἱ ὁποῖαι ἐξεμεταλλεύοντο τὴν αὐτὴν γραμμὴν καὶ συνηγωνίζοντο.

Ἤρχισαν ἀπὸ τὸ ἄλφα τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ ἔρθασαν εἰς τὸ ὠμέγα.

Πλοῖα μεγαλείτερα.

Φαγητὰ καλλίτερα.

Ἀνάπαυσις πλειοτέρα.

Ναῦλος ὑποτιμημένος.

Ἀκόμη.

Ἀκόμη.

Ἀκόμη.

Φαγητὸν δωρεάν.

Ναῦλος δωρεάν.

Τσιγάρα ἀβάνας δωρεάν.

Χρήματα.

Κι' ἄλλα.

Κι' ἄλλα.

Ἕως ὅτου ἡ μία *ἐκρέπαρε*.

Τὸ δημόσιον ὡς τόσο ὠφελήθηκε σ' αὐτὴν τὴν πάλην καὶ ἡ ἀπομείνασα Ἑταιρία δὲν ἐπανῆλθεν ὅλως διόλου εἰς τὰς πρώτας τιμάς της.

Λέτε νὰ ἐπαναληφθῇ ἐδῶ τὸ παιγνίδι αὐτό ;

Δὲν ξεύρομεν τί θὰ γίνῃ, τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἑταιρία ὑπετίμησε τοὺς ναύλους της **κατὰ 40 τοῖς 0)0**, ἐδιπλασίασε τὰς προσεγγίσεις της καὶ τὴν τέως ψυχρότητα πρὸς αὐτὴν τοῦ δημοσίου κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ εἰς συμπάθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Εὐχόμεθα τὸν δρόμον αὐτὸν νὰ τὸν ἐξακολουθήσῃ πάντοτε, διότι ἡ συγκοινωνία χρήζει πολλῶν ἔτι βελτιώσεων πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς τῆς ἑταιρίας.

ΥΦΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Ἡ διαθήλωσις εἶναι **πταρμὸς** τῆς ἐθνικῆς ῥινός.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Δὲν ξεύρομεν τίς θὰ στεφανώσῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐπανερχόμενον ἐκ τῶν λουτρῶν του, ἀλλ' ὁ Ῥοντήρης τοῦ κ. Δεληγιάννη καὶ ὁ Κρέμος τοῦ κ. Τρικούπη θὰ λησμονηθῶσιν ἀπέναντι τοῦ κ. Κατσανδρῆ (ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ εἶναι αὐτὸς) τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου. Ἐξ ἐκείνων ὁ εἷς εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ Βερολίνον (ἱδρῶτες καὶ δάκρυα), ὁ ἄλλος τὸ Μεσολόγγι (τρεξίματα κ' ἐπισκέψεις), ἀλλ' ὁ Κουμουνδοῦρος τί ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰμὴ τὰ *μπάνια* του, τὰ ὁποῖα ἔκαμε τακτικώτατα ὡς ῥευματικός ;

Μ' ὅλην τὴν εἰς τὸ ἄστρον καὶ τὴν μωρίαν τοῦ ῥωμαϊκοῦ πεποίθησίν του ὁ εὐφυὴς Μεσσήνιος δὲν πιστεύομεν νὰ ἐφαντάσθη ποτε ὅτι θὰ ἐστεφανοῦτο καὶ ὡς *ἀναδυομένος Ἀλέξανδρος*.

Εὑρών τις φίλος τὸν κ. Κρέμον καθ' ὁδόν :

— Ἀκόμα χωρὶς θέσιν ;

— Ἀκόμα.

— Μὴ χάνεσαι! δὲν ἔχεις τὸ χειρόγραφον τοῦ πρὸς τὸν Τρικούπην λόγου σου ; Ἐντὸς ὀλίγου μᾶς ἔρχεται ὁ κὸ Ἀλέξανδρος, ἄλλαξε τ' ὄνομα καὶ κάτι θὰ γίνῃ.

Ἡ κρίσις μας περὶ τοῦ «Αἰῶνος» :

Τὰ αὐτὰ στοιχεῖα, τὰ αὐτὰ ἄρθρα, αἱ αὐταὶ εἰδήσεις, τὰ αὐτὰ τηλεγραφήματα, ὅσα καὶ κατὰ τὸ 1874. Ὑποθέτομεν ὅτι ἀνατυποῦνται τὰ παλαιὰ φύλλα.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῶν Γάλλων τὸ γραφεῖον τοῦ *Τηλεγράφου* ἦτο ἐξαιρετικῶς φωταγωγημένον. Ὑποθέτομεν ὅτι ὁ κ. Γρεβὺ θὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου. Κάτου κάτου δὲ τῆς ἐπιστολῆς, ὡς τὰ γραΐδια τὰ ὁποῖα πωλοῦν εἰς τὰς ὁδοὺς μυρωδικὰ, σαπουνια, μαστίχαν, εἰς τὸ τέλος μὲ φωνὴν βαθυφώνου προσθέτουν : Κυττάζω καὶ μοίραις, ὁ κ. Σιβιτανίδης θὰ προσθέσῃ : Εἶμαι καὶ μεσίτης φυσεκιῶν.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Κυρία καὶ ὑπηρέτρια.

Κυρία. Μαρία κάμε μου ἕνα καφὲν *φρέσκο*.

Μαρία. Ἀμέσως κυρία.

Κυρία. Μαρία διατί ὁ καφὲς εἶναι *μπούζι* ;

Μαρία. Κυρία μοῦ εἴπῆτε ἕνα καφὲ *φρέσκο*.

Κυρία. Λοιπόν ;

Μαρία. Ἔβαλο πάγο.

—Βρὲ ἀδελφὲ, πῶς γυρνᾷς χωρὶς ὀμβρέλλα μές τὸν ἥλιο;

— Δὲν βλέπεις ;

Καὶ δεικνύει τοὺς κροτάφους του.

— Ὦ! διάβολε, ἐσὺ ἄσπριτες βλέπω ἀπὸ τώρα 'ς τὰ καλά.

— Καὶ γι' αὐτὸ ἐκτίθεμαι 'ς τὸν ἥλιο γιὰ νὰ *μαυρίσω* λιγάκι.

Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

—

Ντάγκα ντούγκα, ντάγκα ντούγκα . . . .
— Τί ἅγιος ἑορτάζει αὔριον ;
— Δὲν εἶναι ἅγιος, ἁγία.
— Ποιά ;
— Ἡ ἁγία Διακοίνωσις.
— Νᾶχουμε τὴν εὐχή της.

* *

Ἀμέσως ἅμα διεδόθη ἡ ἀφορμὴ τῶν κωδονοκρουσιῶν, ἕκαστος καὶ ἑκάστη διετέθησαν ἀναλόγως τῆς ἀποχρώσεως εἰς ἣν ἀνῆκον καὶ τῶν διαθέσεων ἐν αἷς διετέλουν. Τὰ πρόσωπα τῶν τρικουπικῶν ἐφαιδρύνθησαν, ὡς νὰ ἦσαν κομμένα καρποῦζια κόκκινα· ἡ *φάτσαις* τῶν κουμουνδουρικῶν ἐσκυθρώπασαν ὡς πράσιναι τοῦ ἔαρος ἀγκινάραι. Οἱ Ζαϊμικοὶ ἐμειδίασαν καὶ εὐφυολόγουν. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ ἀρχηγός των εἶπεν ὅτι ὁ Τρικούπης θὰ μᾶς φέρῃ ἴσως καὶ τὴν Εἰκόνα τῆς Εὐαγγελίστρας νὰ μᾶς τὴν γυρίσῃ σ' τὴν πόλιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ θαύματος τῆς πολιτικῆς του.

* *

Ἡ διαδήλωσις εἶναι εἶδος ποιήματος, ὅπερ δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπικόν, ἢ λυρικὸν ἢ δραματικὸν ἢ τραγικόν. Ἡ διαδήλωσις εἶναι εἶδος ποιήματος καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τὴν αἰσθητικὴν, δυνατὸν νὰ εἶναι ὡραῖον ὡς ὁ Τσάϊλ-Χάρολ τοῦ Βύρωνος, δυνατὸν νὰ εἶναι ἄσχημον ὡς Συνοδινός. Ἡ διαδήλωσις ἦτο ποίημα τραγικὸν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς· διαδηλώσεις δραματικαὶ ἦσαν αἱ τῆς Μετοπολιτεύσεως· διαδηλώσεις ὡς ποίημα θρησκευτικὸν αἱ τοῦ Μακράκη.

Ἡ χθεσινὴ διαδήλωσις ἦτο καθαρὸν λυρικὸν ποίημα, ὄχι στυγνὸν ὡς νὰ τὸ ἔγραψε Παράσχος εἰς τὰς ἀτυχεῖς του ὥρας, ἀλλὰ λυρικὸν ὃ διέθεον γραμμαὶ φαιδρότητος, ὡς νὰ ἦτο μεταξωτὴ ἐσθὴς, ἣν διέσχιζον ζῶναι ῥόδων ἢ ἄλλων ἀνθέων.

* *

Ὡς λαϊκὴ ἐκδήλωσις ἡ χθεσινὴ διαδήλωσις ἦτο φυσικωτάτη· διὰ τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς δὲν ἦτο ἐκζητημένον, ἀλλ' ἀβίαστον. Ὅλοι εἴχομεν ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας κάτι τι ὅπερ ἐζητοῦμεν νὰ ἐκδηλώσωμεν. Δὲν ἦτο μόνη χαρὰ, τῆς ὁποίας *ἡ καλὰ καὶ σώνει* ἐκδήλωσις εἶναι ἴδιον ἀδυνάτων χαρακτήρων, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνη ἤτις ἢ εἶναι ἐξωτερικὴ ἢ δὲν εἶναι.

Ἦτο πολὺ λυπηρὸν ἐντεῦθεν ὅτι αἱ συμβουλαὶ καὶ αἱ ὑποθῆκαι τῆς τάδε ἰουνίου ἐκ μέρους τῆς *Ἐφημερίδος* δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης.

* *

Δυνάμεθα νὰ συγχαρῶμεν τὸν Δήμαρχόν μας ὅστις ἂν δὲν ξεύρῃ νὰ κάμῃ δρόμους καίπερ μηχανικὸς, οὔτε νὰ μᾶς φέρῃ νερὸ καίπερ ὑδραυλικὸς, γνωρίζει ὅμως νὰ κάμνῃ διαδηλώσεις, λαβὼν μαθήματα ἐκ τῶν πρὸς ἐκλογήν του γενομένων τοιούτων.

* *

Ἡ διαδήλωσις ἐγεννήθη ἐν τῷ Δημαρχείῳ, καὶ ἐκεῖθεν μὲ σεβαρότητα καὶ πλῆθος ἐπιταφίου μετέβη ὡς καλὴ χριστιανὴ ἡ διαδήλωσις εἰς τὴν Μητρόπολιν ν' ἀκούσῃ λέγει τὸν Μητροπολίτην κάμνοντα δοξολογίαν καὶ τὸν Φιλήμονα λέγει ἀπαγγέλλοντα τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τῇ ἑσπέρᾳ ἐκείνῃ προσρώνησίν του.

Αἱ μάγκαι, τῆς πρωτευούσης οἱ σάτυροι, ἰδόντες τὴν μεταξὺ Ἐπιταφίου καὶ Διαδηλώσεως συγγένειαν, ἤρχισαν νὰ ψάλλουν :

— Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

* *

Δύο νεωτερισμοὺς εἰσήγαγε προχθὲς ἡ διαδήλωσις.

Τὰς γυναῖκας.

Τὰς χειροκροτήσεις.

Καὶ ὡμοίαζεν ὅλη ἐκείνη ἡ διαδήλωσις «Ἀπόλλωνα» ἢ «Ὀρφέα», ἢ μᾶλλον «Θέατρον Φαλήρου» τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 2 Ἰουλίου φορητὸν, φερόμενον ὅπου καθαρωτέρα ἀτμοσφαῖρα ὅπου λαμπρότεροι ὀφθαλμοὶ ὡς ἄστρα εἰς οὐρανὸν μπαλκονίου.

* *

Αἱ γυναῖκες ἐξέσπασαν τὸν σιδηροῦν δακτύλιον τῶν ἐρωτικῶν διαδηλώσεων καὶ συμμετέσχον καὶ τῶν πολιτικῶν.

Πρόοδος, πρόοδος, πρόοδος.

Ὁμάδα γυναικῶν ἠκούσαμεν νὰ λέγῃ :

— Σὲ καλὸ βγῆκαν ἡ κανδήλαις ποῦ κουνιοῦνταν.

* *

Ἡ διαδήλωσις ἕνεκα συσσωρεύσεως πλήθους ἐστάθη πρὸ τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας».

Διάλογος :

— Γιατί στάθηκαν ἐδῶ ;

— Νάτα. Νὰ μὴ σταθοῦν μπροστὰ σ' τὸ σπῆτι τῆς Ἀγγλίας ;

Ἐν τῇ πλατείᾳ Συντάγματος :

Μία φωνή :

— Ζήτω καὶ τῶν πετσωματάδων !

Μία μάγκα :

— Τὸ *παράπορο* τῆς «Ὥρας» !

Αἱ ὡραῖαι τῆς Πλατείας ἐπὶ τῶν τραπεζιῶν τοῦ Καφενείου.

Εἷς εὐφυής :

— Τὰ τραπεζια γεμάτα ἀπὸ παγωτά. Ἄμμ ! (Μὲ ὕφος Grégoire).

* *

Παρὰ τὴ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἡ διαδήλωσις διεσπάσθη. Ἡ μέση της ἀκριβῶς ἐχύθη πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. Ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες της ἐνωθέντα ἐτράπησαν πρὸς τὸ Δημαρχεῖον. Αὐτὴ ἡ μέση ἦτο πολὺ βλακώδης μέση, βλακωδεστέρα ἀπὸ τὴν ἀγεωγράφητον μέσην φεσοῦς παραμάνας.

Ἐζητωκραύγασεν ὅσον μποροῦσε· ὁ πρέσβυς εὐχαρίστησε ὅσον μποροῦσε καὶ αὐτὸς, ἐν τούτοις οὔτε ἡ μέση ἔφυγεν, οὔτε ὁ κ. Χόρμπετ μποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ.

— Μὰ τί περιμένουν ;

— Νὰ τελειώσῃ τὸ βεγγαλικόν ;

— Νὰ μᾶς ῥίξῃ παράδες ;

— Νὰ μὴν τοὺς γαργαλίζῃ ἡ μυρωδιὰ τῆς κουζίνας τῆς πρεσβείας ;

Ἕως ὅτου εἷς ψαρᾶς μετὰ μισὴ ὥρα ταραμονῆς εἶπεν ἀγγλιστὶ ὅτι ἦλθαμε τὰ *παιδιὰ* νὰ εὐχαριστήσουμε τὴν πρεσβεία.

Καὶ ἄλλος ἀστεῖος ἐκαλονύκτησε ἀγγλιστί.

Ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ καταβληθοῦν ἀγῶνες νὰ φωναχθοῦν ἐπανειλημμένως : ἐμπρός ! ἐμπρός ! ἕως ὅτου ξεκολλήσῃ ἡ διαδήλωσις ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν.

Εἰς τὸ Δημαρχεῖον ἔβγαζε τὸν 200στόν του λόγον ὁ κ. Φιλήμων, ἐπιτάφιον καὶ αὐτόν..... τῆς διαδηλώσεως.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ τοῦ ΜΗ «ΧΑΝΕΣΑΙ»

Γ'. | 6 Ἰουλίου 1880. | Γ'.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

—

Ὁ Δημήτριος, μαθητὴς τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ γυμνασίου, συνέλαβε περιπαθῆ ἔρωτα διὰ τὴν βουκολικὴν ποίησιν.

Ὁ Θεόκριτος, ὁ Μόσχος, ὁ Βίων, ἦσαν δι' αὐτὸν τὸ πᾶν.

Ἤξευρε σχεδὸν ὅλα τὰ εἰδύλλια ἐκ στήθους, ἐκ τούτων δὲ πάλιν ὁ Ὀαριστὸς, ἢ ἡ ἐρωτικὴ συνδιάλεξις τοῦ Δάφνιδος καὶ τῆς Κόρης, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ὡς ὁ ἐντελέστερος, ὁ ἄριστος, ὁ γλυκύτερος καρπὸς τῆς Θεοκριτικῆς τραπέζης τῆς ὀρεκτικῆς καὶ καλλιγεύστου.

Ἂν τὰ λοιπὰ εἰδύλλια τὰ ἤξευρε μόνον ἐκ στήθους, τοῦτο τὸ ἐγνώριζεν ἐκ καρδίας ὁ Δημήτριος.

Ἐσπέραν τινὰ παρετήρησεν ὅτι ἐκ τῶν δύω ὑπηρετριῶν τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἡ Ζαμπέτα εἶναι μὲν ὡραία, ἀλλ' ἡ Μαρούλα διὰ πολλοὺς ἀποχρῶνταις λόγους θὰ ἔπαιζεν ἐπιτυχέστερον τῆς Κόρης τὸ μέρος· ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ Δημητρίου ἦτο ν' ἀναβιβάσῃ τὰ εἰδύλλια ἐπὶ σκηνῆς.

Τολμηρὰ φιλολογικὴ ἰδέα !

* *
*

Διεκοίνωσε λοιπὸν τὴν ἰδέαν του εἰς τὴν Μαρούλαν, ἥτις μολονότι δὲν ἐνεπνέετο ὑπὸ φιλολογικῆς φιλοδοξίας, ὑπεσχέθη ὅμως νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεγάλης τοῦ Δημητρίου ἰδέας.

Τοσοῦτον δὲ διεβουκολήθη ὑπὸ τῆς βουκολικῆς τοῦ Δημητρίου εὐγλωττίας, ὥστε ἀνεμνήσθη τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἐν τῇ πατρίδι ζωὴν, πρὶν ἔτι ἐπιβῇ τῆς ποντοπόρου νηὸς καὶ μεταφερθῇ πλανῆτις κόρη εἰς τὴν γῆν τὴν ξένην, εἰς τὴν ἄξενον, τὴν ἄσπλαγχνον καὶ τὴν ψυχρὰν καὶ μαύρην, ὡραία ὡς ἡ ἀνθοστόλιστος τῆς πατρίδος της κιτριὰ, ἀλλ' ὅπως δουλεύσῃ εἰς τίς οἶδε τίνος κακῆς ἀσχημίας τὰ μέγαρα.

Ἂς σταθῶμεν ἐνταῦθα ὀλίγον πρὶν εἰσέτι ἐκτυλίξωμεν τῆς ἡμετέρας ἡρωΐδος τῶν ἀναμνήσεων τὸ ποιόν.

* *
*

Ἡ στάσις αὕτη εἶναι θλιβερά.

Ἱστάμεθα πρὸ μιᾶς εἰκόνος τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἂν ἠδυνάμην, θὰ ἐκένωνα ὅλον μου τὸ μελανοδοχεῖον, διὰ νὰ καλύψω, νὰ μελανώσω, νὰ σβύσω τὰ εἰκονιζόμενα.

Ἰδέτε.

Ἡ ὡραιότης ὑπηρετεῖ, εἶναι δούλη τῆς ἀσχημίας. Ἡ ἀθωότης εἶναι δούλη τῆς κακίας !

Διότι ἡ ἀθωότης ἐκείνη εἶναι πτωχὴ, διότι ἡ ὡραιότης ἐκείνη ἔχει *ἀνάγκην*.

Ἀνάγκη ! Λέξις σκληρὰ, προτιμῶ νὰ λάβω τὴν γλῶσσάν μου διὰ τῶν χειρῶν μου, νὰ τὴν τραβήξω, νὰ τὴν ἐκριζώσω καὶ νὰ τὴν ῥίψω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, ἢ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ σὲ προφέρῃ.

Ἡ ἀνάγκη εἶναι μεταλλεῖον· εἶναι χρυσός· εἶναι πλοῦτος.

Πλοῦτος ὅστις ἀνυψοῦται ποδοπατῶν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ πτωχοῦ.

Τί εἶναι εἷς πλούσιος ;

Εἶναι ὁ ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀνάγκην.

Εἶναι ἡ συνεργασία πολλῶν πτωχῶν.

Ὁ πτωχὸς ἐργάζεται διὰ νὰ φάγῃ τὸν ἄρτον του τὸν ξηρὸν, τὸν μαῦρον, καὶ οὐδὲν πλέον. Ἰδοὺ ἡ μερίς του ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἄρτος μαῦρος.

Τὸ δὲ ἄλλο ;

Τὸ ποῖον ; Ἐρωτήσατε τὸν πλούσιον διὰ τὸ ἄλλο.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος καὶ δὲν ἐννοῶ· σεῖς, τέκνα τοῦ λαοῦ, τί ἄλλο δικαιοῦσθε νὰ ζητήσητε ;

Ἐργάζεσθε, δουλεύετε, ἰδοὺ ὁ προορισμός σας· ἔχετε μέλλον ἐν τῇ δουλείᾳ· τί θέλετε τὸ ἄλλο ;

Δὲν ζῆτε ; τοῦτο σᾶς ἀρκεῖ.

Τὸ ἄλλο, τὸ κέρδος, ὁ πλοῦτος, ἡ εὐτυχία, δὲν εἶναι διὰ σᾶς.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπορροφᾷ ὁ πλούσιος, ὁ φίλος τῆς τύχης. Εἶναι ἡ μερίς του ἐκ τῆς ἐργασίας σας.

Ἀλλ' ἡ μερὶς αὕτη ἐλούσθη εἰς τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἐργάτου, δι' αὐτὴν ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις του, ἐπ' αὐτῆς ἔχυσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐκούρασε τὴν διάνοιάν του, καὶ, ὅταν σὺ πλούσιε, τὴν ἐλάμβανες, ἐκεῖνος σὲ εἶδεν, ἐστέναξεν, ἔκλαυσεν ἴσως, ἢ, ἐὰν δὲν εἶχε πλέον δάκρυα, ἔστρεψε ξηρὰ καὶ ἀπειλητικὰ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ συσφίγξας ἐπρότεινε πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ πλάστου γρόνθον σιβαρόν.

Ἀπελπισία !

* *
*

Ἡ ἀπελπισία εἶναι σεισμὸς ἐν τῇ ψυχῇ καὶ σκότος ἐν τῷ λογικῷ.

Ἡ συνείδησις παύει, σταματᾷ, πεθαίνει, θάπτεται ἐν τῷ σκότει.

Τὸ σκότος εἶναι ὁ τάφος τῆς συνειδήσεως.

Ἡ νὺξ τοῦ λογικοῦ εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ κακουργήματος, τῆς ἀτιμίας.

Καὶ ἐντοσούτῳ τὸ ἐν τῷ σκότει ἐκεῖνο λογικὸν βλέπει.

Τίς τῷ φέγγει ; Τίς φαεινὴ στήλη πυρὸς τὸ καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἔρημον τῆς κακίας ;

Ὑπάρχει λοιπὸν ἐκεῖ τί τὸ ἐκλάμπον ;

Αἱ ἰδέαι λοιπὸν αἱ κακαὶ, αἱ κακοῦργοι ἐπινοήσεις φαεινὴν ἀναδίδουσι τὴν ἀναλαμπήν.

Τί ; Εἶναι φῶς αἱ ἰδέαι ἐκεῖναι ;

Δὲν εἶναι φῶς· εἶναι φλόξ.

Μήπως εἶναι φῶς ἡ ἀπαισία τῆς πορκαϊᾶς ἐν τῷ σκότει λάμψις; Καὶ εἶναι φῶς αἱ ἐκλάμψεις τοῦ τηλεβόλου αἱ φονικαί ;

Εἶναι φλὸξ φλογίζουσα τῆς διανοίας τὸ σκότος· φέγγει ἐν τῷ σκότει τίγρεως αἱμοβόρος ὀφθαλμός.

Ἰδοὺ τὸ ὄμμα τοῦ ἐγκλήματος.

* *
*

Ὄχι, δὲν εἶναι φῶς. Διότι τὸ ἔγκλημα φοβεῖται τὸ φῶς.

Εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὑπάρχει φῶς.

Ὁ κλέπτης ἵσταται· τὸ ἔγκλημα σταματᾶται ὑπὸ τοῦ φωτός.

Τὸν βλέπουν!

Τίς;

Εἷς λύχνος.

Ὁ λέγων λύχνον, λέγει ὀφθαλμὸν τῆς δημιουργίας. Τὸ φῶς εἶναι ἡ ἄπειρος συνείδησις τοῦ παντός.

Χύσατε λοιπὸν τὸ φῶς. Μὴ τίθετε τὸν λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον. Μὴ σκεπάζετε, μὴ πλακόνετε τὴν συνείδησιν. Δώσατε αὐτῇ τὰς πτέρυγάς της. Ἀφήσατέ την νὰ πετάξῃ. Αἱ πτέρυγες τῆς συνειδήσεως εἰσὶν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἡ ἰσότης.

Ἂς λάμψωσιν ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ τούτου κόσμου.

* *
*

Ἠξεύρετε; Εἶναι σκοτεινὸς ὁ κόσμος αὐτός. Διότι διέπεται ὑπὸ τῆς τύχης ἥτις δὲν ἔχει ὀφθαλμούς, δὲν βλέπει, ζῇ ἐν τῷ σκότει.

Θέσατε ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τύχην καὶ τότε ἀντὶ ἑταίρας θὰ ἔχετε σεμνὴν παρθένον, τὴν δικαιοσύνην.

Πόλεμος λοιπὸν κατὰ τῆς τύχης, ἰδοὺ ἡ εὐγενεστέρα πάλη τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης.

Τὸ τρόπαιον θὰ εἶναι ἡ ἐξάλειψις τῆς ἀνάγκης· δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον πτωχὸς, ὁ ἐργάτης δὲν θὰ γίνεται κακοῦργος, ὁ τίμιος ὑπάλληλος δὲν θὰ γίνεται κλέπτης καὶ ἡ Μαροῦλα δὲν θὰ προσφέρεται εὐγενῶς ὑπὲρ τῆς φιλολογικῆς ἰδέας τοῦ Δημητρίου.

Εἷς σοφὸς εἶπεν: *ἀναζητήσατε τὴν γυναῖκα.* Ἴσως εἶναι ἀληθὲς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἐπαρκές.

Ὄπισθεν παντὸς ἐγκλήματος, παντὸς κακουργήματος, πάσης ἀτιμίας, κρύπτεται τὸ ἐλατήριον. Εἶναι ἡ ἀνάγκη.

Ἀναζητήσατε καὶ θεραπεύσατε τὴν ἀνάγκην· ἰδοὺ τὸ ἰατρικόν.

Μεταλλάξατε τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς. Θέσατε ὡς βάσιν τοὺς μεγάλους φυσικοὺς νόμους· ἱκανοποιήσατε τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὰ μεγάλα αὐτοῦ ἠθικὰ προτερήματα, ἡ φιλαυτία καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς, μὴ μετατρέπωνται εἰς μεγάλα καὶ αἰσχρὰ ἐλαττώματα.

Τότε, ἀντὶ ἡ ἀνθρωπότης νὰ πτύῃ πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ τὰς ἀράς της καὶ τὰς βλασφημίας της, θὰ τῷ στέλλῃ τὰς εὐλογίας αὐτῆς, ὡς στέλλει τὴν εὐωδίαν του τοῦ ἀγροῦ τὸ κρῖνον τὸ λευκὸν εἰς τὴν τυχοῦσαν μύτην.

* *
*

Ποῦ εἴμεθα; τί ἐλέγαμεν; τί συνέβη;

Δὲν ἐννοήσατε;

Ἐπέστρεψαν ἐκ Καληδονίας αἱ ἐξόριστοι ἰδέαι.

* *
*

Ἂς ἐπιστρέψωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Μαροῦλά μας.

Εἴπομεν ὅτι ἡ Μαροῦλα ἐνθυμήθη τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἐνθυμήθη τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔβοσκε τὰς αἶγας τοῦ πατρός της, ἤμελγε τὸ λευκὸν των γάλα, τὰς ἐπότιζε καὶ συνεποτίζετο εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ καθαρὸν νερόν· ἐνθυμήθη τὰ φιλήματά της εἰς τὰ λευκόμαλλα ἀρνία, καὶ ὁπόταν ἔτρεχεν ὡς πεταλοῦδα ἐλαφρὰ νὰ συλλάβῃ τὴν πετῶσαν πεταλοῦδαν.

Ἐνθυμήθη τὰς φίλας της μικρὰς ποιμενίδας καὶ τὰ παιγνίδιά των μὲ τοὺς μικροὺς ποιμένας.

Ἐνθυμήθη ὁπότε συνέλεγε τὸν εὐώδη φραγκοκόρακα τὸν ἀνθοῦντα εἰς τὰ λειβάδια τῆς Ἄνδρου τὰ πράσινα, καὶ τοὺς μυροβόλους στεφάνους μὲ τοὺς ὁποίους ἔστεφε τὴν ξανθήν της κεφαλήν.

Ἐνθυμήθη τὸν ἦχον τῆς φλογέρας τοῦ βοσκοῦ, τὰ ποιμενικὰ ᾄσματά της, τὴν ἑσπερινὴν ἐπάνοδόν της εἰς τὴν ποίμνην, ὅτε ἐθωπεύετο τὰς παρειὰς ὑπὸ τῶν ἐρυθρῶν ἀκτίνων τοῦ Φοίβου, τοῦ δύοντος ἐντὸς τῆς γαλακτώδους θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Ἐνθυμήθη τῆς πατρίδος τὰς φωτεινὰς νύκτας, ὁπότε μετὰ τοῦ γείτονος μικροῦ βοσκοῦ ἔξωθεν τῆς καλύβης καθήμενοι, ἐθεώρουν γελαστοὶ τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ σελαγίζουσαν σελήνην, ἢ μὲ τὰ μικρὰ δάκτυλά των τὰ ἄστρα ἐμετροῦσαν τὰ χρυσολαμπῆ.

Αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐνεστάλαξαν εἰς τὴν καρδίαν ὄχι πλέον τῆς μικρᾶς κορασίδος, ἀλλὰ τῆς σφριγώσης νεανίδος, συγκίνησίν τινα ἥτις τὴν ἀπεπλάνησεν εἰς ἰδεώδη καὶ ἀθῶαν τινὰ ἔκστασιν.

* *
*

Ἐξετάσωμεν τελειότερον τὴν θέσιν ταύτην τῆς ἡρωΐδος μας.

Ἂς λάβωμεν τὴν ἀνατομικὴν κοπίδα καὶ ἂς τάμωμεν τὸ πτῶμα τοῦτο τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο εἰσέτι ψυχή.

Ἀφ' ἑνὸς ἔχομεν ἀφέλειαν, ἀθωότητα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀδυναμίαν.

Ἡ ἀδυναμία ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀνάγκης. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας του ἀδυνατίζει. Ἡ ἀδυναμία φέρει πτῶσιν.

Πεινᾷς; Δὲν δύνασαι ν' ἀγοράσῃς ἄρτον; Θὰ τὸν κλέψῃς.

Ἰδοὺ ἡ πτῶσις.

Δὲν πρέπει νὰ ἐπεκταθῶ πλειότερον· λέγω μόνον ὅτι ἀθωότης καὶ ἀδυναμία φέρουσι κατάπτωσιν.

Νά, οὕτω ἀναβιβάζονται τὰ εἰδύλλια ἐπὶ σκηνῆς.

* *
*

Εἶπον σκηνὴν καὶ ἐνθυμήθην ὅτι ἡ σκηνὴ ἦτο ἐν τῷ μαγειρίῳ.

Οἱ ἥρωες ἡμῶν ἦσαν εὐφάνταστοι περὶ τὰ θεατρικὰ, ὡς οἱ Κινέζοι.

Ἐντὸς ἑνὸς μαγειρείου ἠδυνήθησαν νὰ φαντασθῶσιν ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὴν γραφικωτέραν καὶ ποιητικωτέραν τοποθεσίαν δι' εἰδύλλιον.

Ἡ βραστὴ ἁρμονία τοῦ ἐν τῇ κατζαρόλᾳ κοχλάζοντος ὕδατος ἐπεῖχε τόπον τοῦ ἠδέος τῆς πίτυος ψιθυρίσματος ἀποτὶ τοῖς παγαῖσι μελίσδεται· τὰ ἐπικρεμάμενα κρόμμυα τοῖς ἐφαίνοντο κότινοι· οἱ δὲ πλόκαμοι τῶν σκορόδων τοῖς ὑπενθύμιζον τὰς πτελέας. Τρεῖς γαλαῖ περὶ οὐρᾶς σαρδέλλας ἐρίζουσαι ἀντεπροσώπευον ἐπισήμως τὰ ποίμνια καὶ τὰ βελάσματά των.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν ἤδη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ὑπόκωφός τις ἠκούσθη κρότος.

— Μίμνε τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

— Ἀλλήλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

Καὶ ἤρξατο ἡ παράστασις διὰ τῶν χειλέων.

* *
*

Τὰ χείλη εἰσὶν οἱ πόδες τοῦ ἔρωτος· διότι τὸ φίλημα εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα. Τὸ φίλημα εἶναι τὸ μεθυστικώτερον ποτόν.

Τὸ ἔπιες; Δὲν εἶσαι πλέον ἐδῶ κάτω, ἔφυγες ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ φιλήματος, ἐνῷ οἱ ἐρασταί μας ἐπέτων εἰς τὸ ἄπειρον τῆς εὐθαιμονίας,

Βρὲ σεῖς!

Ἠκούσθη φωνὴ καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς θύρας ἐν ἐπισήμῳ νυκτερινῇ στολῇ, ὁ πατὴρ τοῦ Δημητρίου κρατῶν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα. Ἦτο, ἔλεγες, ὁ Πὰν κρατῶν τὰς ᾄδας τοῦ ὑμεναίου. Ἀλλ' ὄχι ὁ ἐρωτύλος Πὰν, ὁ ἐργολάβος τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλ' ὁ πικρὸς τῆνος, οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥῖνα κάθηται.

— Δὲν ἐντρέπεσαι, ἀνόητε, νὰ καταδέχῃσαι τέτοια πράγματα; Δὲν βλέπεις ἐμὲ ποῦ βαστῶ ἀξιοπρέπεια καὶ φιλοτιμία!

— Καὶ ἐγὼ, πατέρα μου, βαστῶ ἀξιοπρέπεια καὶ *φιλῶ τὴ μία*· τὴν Ζαμπέτα, πατέρα μου, δὲν τὴν ἐφίλησα.

Τὸ λογοπαίγνιον ἐξιλέωσεν ὄχι τὴν πατρικὴν ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ τὴν πατρικὴν ζηλοτυπίαν.

Ἡ ἀριστοκρατικὴ τιμὴ ἐσώθη· ἡ κοινωνία ἱκανοποιήθη· ἡ Μαροῦλα ἐξεδιώχθη, ἀλλ' ἡ ψυχή της ἀπέθανε.

Τάφος ἐντὸς ζῶντος σώματος.

Δημη...

ΤΕΡΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ εἰς τὸ **μόνον** καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ἀξίζον ὡς χελιδὼν νὰ στήνῃ τὴν φωλεάν του ἐντὸς τῶν οἰκιῶν σας περιοδικὸν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ·

Ἡ πνευματικὴ αὕτη τροφὴ τῶν μικρῶν σας οὔτε παχεῖς μισθοὺς ἀπαιτεῖ, οὔτε ἀπληστίαν ἐδεσμάτων, οὔτε *φούμαρα* καὶ ἰδιοτροπίας ἔχει.

Εἶνε ἥμερος, διασκεδαστικὴ, ὅλο γελᾷ, ὅλο συμβουλεύει, ὅλο διδάσκει καὶ τέρπει καὶ ἠθικοποιεῖ τὰ μικρά σας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἶναι τέλειον εἰς τὸ εἶδός του περιοδικὸν, περιέχον τὴν φιλοσοφίαν του, τὴν ποίησίν του, τὸ δράμα του, τὴν ἱστορίαν του, τὴν σάτυράν του, τὰς ὡραίας τέχνας του, τὴν πολιτικήν του.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

! ! ΜΥΘΩΔΟΥΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ ! !

Ἡ ἐτησία του συνδρομὴ *καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα* **μόνον 2 φράγκα**, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ **μόνον 3 φράγκα.**

Κυκλοφορεῖ εἰς 4,000!!

Τόση εἶναι ἡ δημοτικότης του.

Περιέχει πάντοτε τέσσαρας εἰκόνας καὶ τυποῦται εἰς τὸ καλλίτερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμοιάζει μικρὸν παιδίον ἐνδεδυμένον εἰς τῆς Λιζιέ.

ΑΠΕΥΘΥΝΘΗΤΕ

ΕΙΤ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ἀρ. 72. *Ὁδὸς Ἑρμοῦ, πρὸ τῆς Καπνικαρέας* **ἀρ. 72.**

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομά των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέλγητρα τελείας καλονῆς, ὅταν . . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρὰ, Σενδόνια καθαρὰ, γλυκὸ νερὸ ἄφθονο.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Δηλοποιεῖ ὅτι

α') Ἡ γραμμὴ τοῦ περίπλου τῆς Πελοποννήσου διπλασιάζεται ἐκτελουμένη εἰς τὸ ἑξῆς κατὰ ὀκταήμερον, ἀναχωρούντων τῶν ἀτμοπλοίων ἐκ Πειραιῶς ἑκάστην Δευτέραν 6 π. μ. καὶ ἐπανερχομένων εἰς Πειραιᾶ Δευτέραν 4 μ. μ. καὶ οὐχὶ Τρίτην ὡς μέχρι τοῦδε.

β') Τὸ ἐκτελοῦν τὴν γραμμὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀτμόπλοιον κατὰ Πέμπτην θέλει προσεγγίζει εἰς Βιτρινίτζαν.

γ') Εἰς Αἴγιον, πλὴν τῆς κατὰ Πέμπτην προσεγγίσεως, θα προσεγγίζῃ τὸ ἀτμόπλοιον καὶ κατὰ Κυριακήν.

δ') Ἡ εἰς Ἅγιον Σώστην προσέγγισις θέλει ἐκτελεῖσθαι δὶς τῆς ἑβδομάδος κατὰ Δευτέραν καὶ Παρασκευήν.

ε) Ἡ εἰς Ζάκυνθον προσέγγισις θέλει γίνεσθαι κατὰ Δευτέραν καὶ Παρασκευήν.

ϛ') Τὸ ἐκτελοῦν τὴν γραμμὴν Ἀκαρνανίας ἀτμόπλοιον θέλει ἀναχωρεῖ ἐκ Πατρῶν κατὰ Δευτέραν, καὶ οὐχὶ κατὰ Παρασκευὴν ὡς μέχρι τοῦδε, καὶ θέλει προσεγγίζει καὶ εἰς Βασιλικὸν τῆς Λευκάδος· οἱ δὲ ἐπιβάται τῆς γραμμῆς ταύτης θέλουσιν ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τὴν Κυριακὴν, καὶ οὐχὶ τὴν Τετάρτην.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ
PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Cᵉ.

—

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλγίαν.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ
TOLUTINE RIGAUD

—

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα το φυλακτήριον τῆς ὡραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἑνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωματοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΒΑΛΕΤΕ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΡΙ.

ΕΛΑΙΟΤΥΠΙΚΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

εἰς φυσικὸν μέγεθος

τῶν ΑΑ. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΩΝ

ΟΛΓΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΙΟΥ

ζωηρὰς, ὡς νὰ ὡμίλουν, ὥστε οἱ μάταιοι, ὅταν τὰς ἀναρτήσουν ἐν ταῖς αἰθούσας των, νὰ μποροῦν νὰ λένε εἰς τὰς συναναστροφάς:

— Ἄμ' ἐγὼ κάθε μέρα κουβεντιάζω μὲ τοὺς Βασιλειάδες μας,

Οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται εἰς τὰς **ἐλαιοτυπημένας** αὐτὰς εἰκόνας *ἀνδρεῖοι, ὑγιέστατοι*, ὡς ὁ Θεὸς τοῦ Κόκκου.

ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΥΤΑΣ

ἐκτυπωθείσας ἐν Μιλάνῳ δαπάνῃ Eug. d' Auria

ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ

Εἰς τοὺς κ.κ. **ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΡΟΥΚΗ,**

πλησίον τοῦ Ἑκατόγχειρος.

Κόσμημα διὰ τὰς αἰθούσας.
Ἀπαραίτητον διὰ τὰ καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα.
Ἱερὸν διὰ τοὺς ἐν τῇ δούλῃ Ἕλληνας.
Καλλιτέχνημα διὰ τοὺς φιλοκάλους.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

ν' ἀποκτήσητε τὴν εἰκόνα τῆς ὡραιοτέρας τῶν γυναικῶν.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ
DENTOVINE RIGAUD

—

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν *ἄρνικαν*, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοὴν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ρόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ**, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δρος ΤΡΙΚΟΣ
EAU DU Dʳ. TRIKOS

—

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.